

ЇЖАК — МИРОТВОРЕЦЬ

КАЗКА

АРТЕМ ОРЕЛ

ІСААК
МИРОТВОРЕЦЬ

КАЗКА

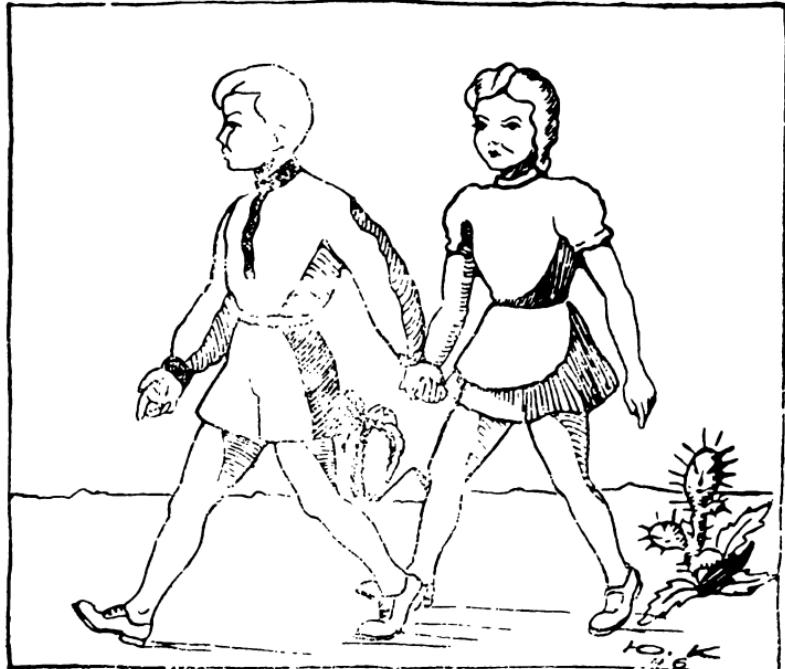
Видання друге.

PLAST UKRAINIAN YOUTH ASS'N.

623 FLORA AVE

WINNIPEG, MANITOBA R2W 2S4

1 9 5 3

1.

Ось вам Лі, а то Мирон.
Снівсь обом їм той же сон:

Сніг, зима здушила все,
Вітер дерево трясе,

Все пройма холодна мла,
Все живе шука тепла.

Сплять поля, гудуть діброви,
І мисливці йдуть на лови.

Сірий засп' їх уздрів,
З переляку побілів.

Він вискачує з нори
Лиш вечірньої пори.

Вдень не зімкне оченят,
Пише вірш для зайченят.

На дозвіллі Лис теж пише,
Вовк голодний злістю дише;

Вийде в поле, — завірюха,
Рад би гризти власні вуха.

Біля печі хатній Пес
Все читає про конгрес,*)

Що його скликає Лев
Десь в оазах між дерев.

Говоритимуть там жаво
Про людське й звіряче право.

Як почули Лі й Мирон,
Що й у звірів є закон,

Закортіло й ім на з'їзд
В вирій, де птахи без гнізд**))

Або в гніздах, та пустих
У краях гарячих тих.

Ах, якби на плечі крила,
Я б у вирій полетіла! —

Заломила руки Лі:
— „Брате, ми в чужій землі!

*) Конгрес — з'їзд. **) Птахи, що прилітають до нас з вирію, гнізд у вирій не роблять і пташенят там не виводять.

Ані батько, ані мати
Ради тут не можуть дати!

Не поможет і протест“...
Але дав Червоний Хрест

Літака, хоча й старого...
І полинули в дорогу

Лі й Мирон, мов гураган,
Через море -- океан.

За годину, може, дві
В африканській аж землі

Приземлилися як слід
Між високих пірамід.

Звідси пішки через плац...
І побачили палац.

Біля нього аж гуде:
Звіра тьма нарада йде.

На трибуні сірний Вовк
Щось дурне й несутнє товк:

— „Милі звірі, це ще тайна:
Вовк-жадуга незвичайний.

Але то було колись.
Нині він перемінився.

Був нациста і фашиста,
А тепер душа вже чиста.

Може, це й здивує вас,
Алеж ще вже інший час.

Вовк тепер не злодій, ні.
Гляньте шапка на мені

На трибуні сірий Вовк
Щось дурне й несутнє товк

Почервонена, мов кров;
Це не звірство, а любов

Означає. Я б тепер
За любов і мир умер.

Якщо хочете, то вівці —
Ось хто справжні гітлерівці.

Давши волю цій істоті,
Спокою не жди в Європі.

Якщо їм не буде впину,
Передушать всю звірину,

Бо навчились у людей...
Тут угледів Вовк дітей:

То Мирон і Лі стояли...
— „Га, ці як сюди попали?“ —

Вовк тут гримнув та й до них,
Переляканіх, малих. —

Все завило, скаче, бреше,
Лис навперейми вже чеше.

— Гей, лови, держи їх, ріж
Та дави їх, рви і їж!...

Тут Мирон навколо глянув
І стрибнув у добру яму,

У румовища від бомб
З пірамід і катакомб.

Скочила за ним і Лі
У подertому біллі, —

Побувала вже в зубах
У Слона — це просто жах!

Але тут нова тривога —
Лев тримає стан. облоги.

Звір у розпалі снаги
Преться в яму без ваги.

Та Мирон, а з ним і Лі
Пряжать цеглою, звірні

В очі кидають пісок,
Не смачний то був кусок.

Не дочислив дехто й зуба...
Тут питання стало руба:

В обороні людських прав —
Або пан, або пропав.

Мирон Вовкові — собаці
Вибив око. — Клятий наці

Був зубами Лі схопив,
Алеж дорого сплатив...

Надійшла безока ніч,
Діти радились, щоб січ

Тут закласти й боронитись,
Чи умерти, чи відбитись,

Страх їм геть серця обгриз, —
Що ні смутку вже, ні сліз.

Млу глибоку ніч пустила,
Звіра тьмою осліпила.

Лев тоді накликав авт
І просив усіх на р'ват. *)

*) Урочисте прийняття у великопанських колах.

Стихли збуджені простори;
Та не чули діти змори,

В тузі лютої пори
Мирон дивиться — з гори

Суне щось, немов стіна.
То бо злізли на Слониа

Барс і Вовк, і та фортеця,
До дітей наосліп преться.

Засмутилась Лі тремтюча, —
Тут загибіль неминуча.

Та твердий лишавсь Мирон,
Майстер грізних оборон.

„Це не вперше бійка в світі,
Тож не будемо тремтіти“ —

Він сказав і взяв до рук
Добре вив'яленій бук.

Але Слон не завагавсь
Уперед сердито пхавсь.

Цей хоробрости взірець
Дав би всій борні кінець.

Але в цю останню мить
Вчули діти шарудитъ

Щось позаді, ніби щур
Прогриза холодний мур

Діти кинулися з ляку
На нового забияку.

Стала з каменем тут Лі.
Ще й пісок у пелені, —

„Хай, мов, лютий звір наскочить.
То засиплю йому очі.“

Але що за тайний знак?
З муру вихопивсь Іжак,

Показав діру в помості
І прохав до себе в гості.

В підземелля їх пустив,
Хід камінням замостили

І повів їх Іжачок
Млою мудрих стежечок.

Вів і довго, і звивисто
В підземеллі ніби місто —

Іжакове царство тут —
З вищербів руїни кут.

— Ми задивлені в принаду,
А Іжак готов зраду,

Серцем чую, — каже Лі
З тінню смутку на чолі.

Ці слова Іжак спіймав,
Не образився і сказав:

— „Чую ззаду рине рев —
То підмогу вислав Лев,

Дав наказ, щоб вас узяти,
Враз підсмажити й подати

Для гостей на царський стіл
Як порадив Крокодил.

Крокодил — у Лева кухар,
Кровожерна то псяюха.

10. 46

Але що за тайний знак?
З муру вихошивсь Інак.

Не для втіхи, не для марень
Вас веду туди, де камінь

Все стискає, все обняв.
Свіг науки, світ уяв,

Світ, де серце з жалю билось,
Та не марно, бо лишилось

Ось помножити цю зброю,
Що я винайшов для бою

Проти кривди на весь світ
Працею останніх літ;

Світ сердець, що людство люблять,
Зброю їх на тих, що гублять

Людство й неповинну кров,—
Показати я готов“.

Тут Їжак у скриньку вліз,
Вийняв з неї механізм,

Повернув якісь гачки,
Звідти впали колючки,

Чисто наче їжачина
Гостра і пупка щетина.

Ваяв тоді Їжак колючку
У свою холодну пучку,

Сів з утоми на солому
І сказав цілком свідомо:

Сили у борні нерівні —
Колючки ж мої чарівні,

Дам я вам отут пучок
Чарівних цих колючок.

Дам я вам отут пучок
Чарівних цих колючок

Вам відомо, що Їжак
Звір сумирний, не хижак.

Проти людства звір у змові,—
Колючки ж ці атомові.

В в природи серця вкрав.
Я колючки ці переклав,

Тайни серць вогнем огріта:
Ця колючка знаменита,

Вічна сила в ній дріма,
Лиш пусты І, сама

Раз на ворога летить,
Пробивається ту ж мить

Чи крізь панцир, чи крізь шкіру,
Проникає в серце звіру

Чи й людині-хижакові,
Що не здатна до любови,

Все, що зло чи ненависне,
Дохне зразу, ані писне,

Неповинних же дітей,
Добрих звірів чи людей

Ця колючка не бере,
Кладти шкіри не здере.

Я нікого не тривожив,
Поки зброю не розмножив,

І бажав, щоб миротворці
Стали зброй цій дозорці

Проти тих, хто кривдить, ріже,
В кого за руках ще свіжі

Плями з неповинних крові,
Чисті серцем, вам з любови

Видаю таємну зброю
Задля миру і спокою.

Скривджені, алеogrіті
Сонцем правди, йдіть по світі,

Всі країни перейдіть,
Лад і спокій наведіть,

Кривду знищуйте у зворах,
У лісах, долинах, горах,

У таємних, темних норах,
Перейдіть і по тaborах, —

Там засмучені сердя
Ждуть неволі їх кінця.

А тепер як першу спробу
На тварину твердолобу,

На Слона, що валить мур,
Лі, колючку цю пошпур!“

Криком радости обнята
Ухопила в рученята

Чарівну колючку Лі.
— „Гиньте, всі творіння злі!“

Мусиш перед тим сказати.
Як колючку опускати!

А не скажеш — колючина
Упаде, мов соломина”, —

Отаку останню раду
Дав Іжак. А втім позаду

Аж гуло каміння з муру —
Слон почав служити здуру,

Хижакам допомагав,
Все валив і розкидав,

Добирався до дверей,
Щоб подужати дітей.

Тут Мирон, не стерпів він,
Вдарив Їжаку поклін,

Перебрав колючку в Лі.
— „Гиньте, всі творіння злі!“

— Він гукнув і ніби стрілив,
Хоч колючкою й не цілив.

Слон лиш ойкнув: „Ой-ой-ох!“
Затремтів і миттю здох.

Жаліслива Лі, — вона
Тут оплакала Слона:

„Краще б Вовк від бомби тріс —
Клятий наці — комуніст.,“

Ну простіть маленьку Лі
За неграмотність її.

Їй політика не в руку, —
Із життя бере науку.

Молода ще голова
Часом плутає слова:

Чи нацист, чи комуніст, —
Все один для неї зміст.

Як ухопити її гчів,
Не щадить ніяких слів.

II.

Як побачив Вовк і Барс,
Що Слонові негаразд,

Заревіли диким ревом,
Бігли радитися з Левом.

— „Царю вищої породи,
Вже не матимеш свободи,

Якщо зараз Їжака
Не скара твоя рука!

Хто веде нас до загину?
— Той, хто любить Україну.

Став тут Лев на задні лапи,
Повернувсь лицем до мапи,

Указав на річку Ніл,
Де купався Крокодил.

— „Гей, виходь на суходіл,
Спраглий бою Крокодил!

— Мовив Лев, — а втім Акула,
Може б, тая проковтиула

Їжака, зайшовши ззаду,
Як прибуде на нараду!“

Став тут Лев на задні лапи,
Повернувсь лицем до мали.

— „Думка в мене теж така:
Проковтнути їжака, —

Обізвавсь Осел вухатий, —
А для цього попрохати

Мусимо такого звіра,
В кого сили щонеміра:

От хоч би пан Бегемот —
Має силу, певний рот,

Голий і товстий живіт,
То живіт на цілий світ,

Очеревина така —
Саме вбити б їжака.

Залунав тут хвальний рик,
Свист, виття, разочай сик:

Бегемота всі, як слід,
Виряжали у похід.

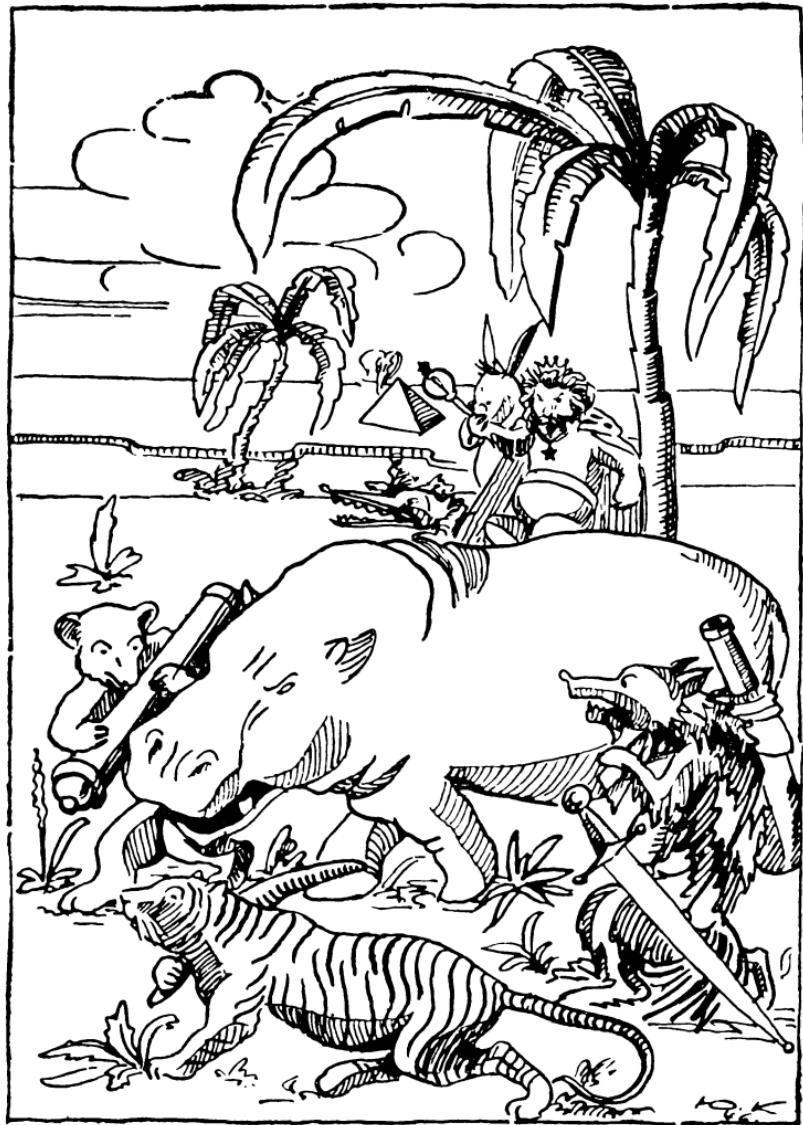
Ніс Ведмідь, як добру хату,
На плечі важку гармату.

Вовк у торбі ніс картеч
І важкий при боці меч.

Тигр прибув з-над річки Ганг,
Ніс кривулю — бумеранг.

Всіх їх Лев в Їжачу зону
Як надійну охорону

Бегемотові придав,
Бож було не до забав...

Бегемота всі, як слід,
Виряжали у похід.

III.

Хто то стука, хто то грюка? —
Бегемот — страшна звірюка

З йжаком зчепився в бою
Влітку ранньою порою,

Здібав він його у полі
На прогулянці на волі,

Тут без зброї серед круч
Бились грізно голіруч.

В цю годину Лі й Мирон,
Стомлені, запали в сон ;

Серцем смілі, мов ацтеки,*)
Серед злоби й небезпеки.

А тим часом йкачок
Без чарівних колючок

Мусив тут, хоч круть, хоч верть
Битись на життя і смерть.

У красі ясного ранку
Бились так безперестанку...

* Колишня назва одного племені Мехіко, що боролася проти європейців які заселювали Мехіко.

Бегемот скакав тут круто,
Заплітав смертельне путо —

Націляв важкий копит,
Їжака щоб наступитъ

Або вдарить животом.
Та Їжак літав орлом,

І голки пупкі, мов дріт,
Вгородив йому в живіт.

Заревів тут Бегемот:
„Ах, чортів тобі сто сот. !

Осоромив на весь світ,
— Поколов мені живіт,

— Гордість всю мою і честь
Споневірив; видувесь

Зіпсував мені навік.“
І ревів і геть утік

Бегемот до пірамід,
Аж лишив кривавий слід.

Дав тоді твердий Їжак
Бегемотові антракт.

Добре й сам стікав він потом,
То й не гнавсь за Бегемотом.

Цей шляхетности порив
Бегемота геть скорив,

А ще більше налякав,
Перед Левом він упав

На коліна; вдарив звіт:
— „Поколов мені живіт

Осоружний Іжачисько,
Перемоги був я близько,

Та в живіт мене він вразив
І смертельно цим образив.

В мене ж обшир живота —
То ж Ахіллова п'ята.“

— „Досить, досить —, рикнув Лев —,
Тільки й знаєш — бов та бев!

Лиш язик твій добре хляца,
А в ділах ти гірший цапа —

Осоромив хоругов, —
Язиком лиш — бев та бов!

А дурний, як ницій струсь.
Ще до тебе доберусь...

На дітей хай стануть звірі,
Що тверді у честі й вірі,

Хоч язик у них не шовк“...
Тільки ж тут Ведмідь і Вовк

Разом скочили в палату:
— „Царю, маєш гостру втрату —

Тигр упав в останнім бої
Від нечуваної зброї!

Не легка це оборона —
Ой, гірка ж твоя корона!

Клич бо дію — не розмову;
Зброю люту атомову

Передав Іжак людині.
Що ж лишилося тварині?

Тут замало думки трьох...
Клич нараду десятьох!“

Лев гукнув : „Знайду вже мову,
Лиш колючку атомову,

Що Їжак її таїть,
Ви до мене пригорніть!

Покажу я всім примір,
Як людей карає звір.

Я для сutoї науки
Тих дітей віддам на муки,

Що Їжак сховав у табір,
Бо твердий мій дух і намір:

Панувати мусять руки,
А не розум чи науки,

А найкраще — гострі зуби. —
Цей керунок не до згуби —

Бо для розвитку нам люб
Той закон, де зуб за зуб“, —

Вирік Лев — Він був стиліст —
І задер сердито хвіст.

Був то знак — вести нараду
Десятьох — такого складу:

Лев як президент і цар,
Лис — собачий комісар, —

Бо собаки й повноправні —,
Та живуть як бездержавні.

Ще були тут Рись і Барс,
Вовк з північних володарств,

І Ведмідь з лісистих гір,
Від курей протектор*) Тхір,

Від ссавців була Жирафа
І Гориля — Каїфа,

Що дала холодну раду —
Вбити Їжака за зраду.

Оборону людських прав
Заєць тут на себе взяв.

Власне, Зайця в раду втис
Боронити людство Лис.

— „Нум, зведім думки до ладу“ —
Мовив Лев, відкривши раду.

Та для ради кепське тло,
Коли все тут аж гуло:

— „Царю, молимо, як Бога,
Смерть близька, страшна тривога...

Накажи дітей роздерти,
Запалити їй попіл стерти!..

Досі що їм треба тут?
Лиш грабують, крадуть, б'ють...

Заслуговують покари,
Ну чого сюди тікали?“...

*) Покровитель і оборонець.

IV.

Поки звірі в лютій аlostі
Раду радять, діти — гости

Вийшли з замку після сну, —
Чують пісню голосну...

То співали райські птиці,
Африканські. Подивиться

Вирій вийшли Лі й Мирон
Без ніяких перепон.

— Тихо скрізь — в такому разі
Підем трохи по оазі.

І пішли в пустиннім краї,
Мов Адам і Єва в раї...

З пальм, що зрідка тут росли,
Трохи фініків стрясли.

Поживились та й назад
Поверталися, щоб лад

Їжаковій зброї дати
І в дорогу вирушати,

Йти на рідну Україну
Та спинити алу руйну.

Колючок узяти жмут,
Виривати з лютих пут

Батьківщину повноспілу,
Що живою у могилу,

Ледві диші вже, лягла
В тіні кривди, в хмарі зла.

Поспішити й слід було.
Bo нещастя стерегло:

Їстівне зібравши зілля,
Іли діти. Тут Гoriля,

Що ходила на розвідки,
Як вродилась ніби: „Дітки!

Я пророчиця пустині
В африканської богині,

Шле мене святе жіноцтво
Повідати вам пророцтво:

„На розмежжі віковому
Ви прибудете додому,

I не буде там руїни
На роздолах України“.

Та підкравшись, зла Гoriля,
Як морська шалена хвиля,

Накотилась і, мов сакви,
Іхні голови під пахви,

Під лахматі підгорнула,
Та до речі так стиснула

Ніжну шийку Лі Гoriля,
Що сердешна Лі зомліла.

Лиш твердий Мирон не здався,
І сичав, і тріпотався,

В бік Горилі гострий зуб
Вгоредив, волосся скуб...

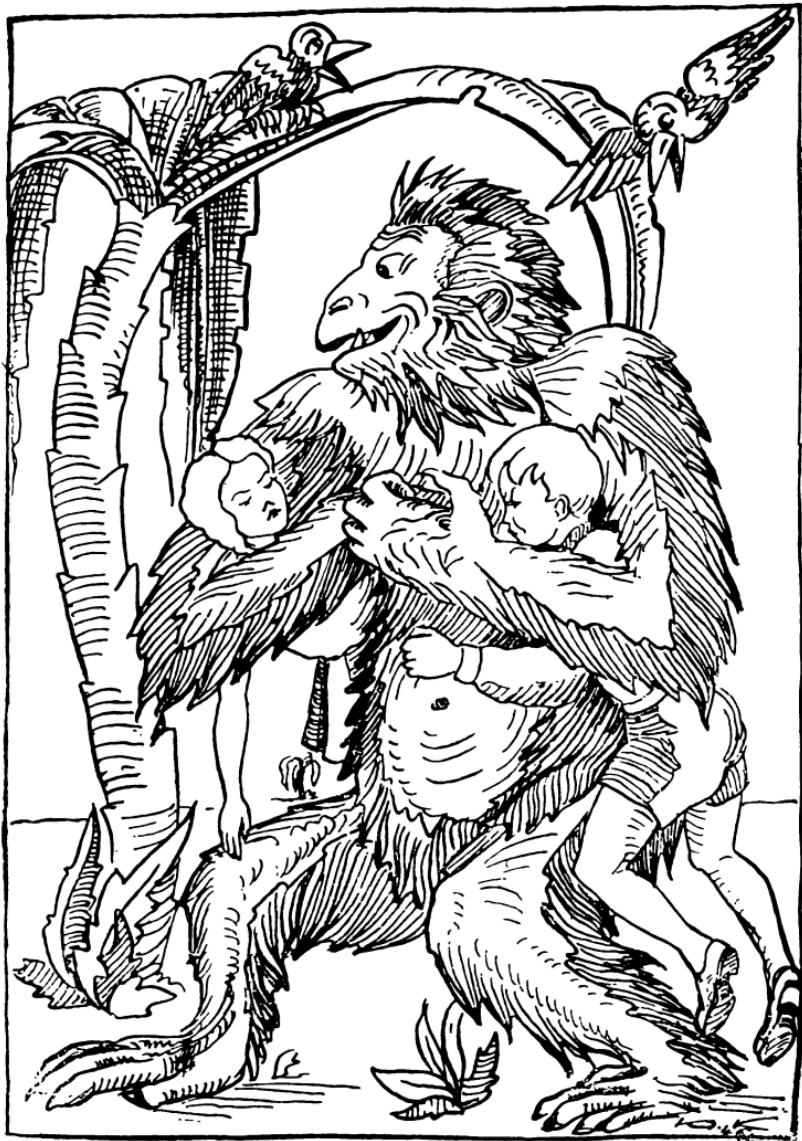
Не здававсь лихій нарузі.
Кулаком гатив по пузі.

Та дарма дитячій силі
Перешкодити Горилі!

— Цить, замри мені, злодюго,
— Гне Гориля й тисне туго

Дітям шиї. В стисках муки
Вже Мирон пускає руки,

Мов мотузку, їх розплів,
Весь посинів і зомлів...

Лиш твердий Мирон не здався,
У сичав, і тріпотався.

V.

Дикий вереск знявся, галас,
Як Гориля з дітьми впхалась,

На нараду десятвох,
Приволішки їх обох.

— „Гей, хто в лісі знає бук,
Де засів наш гість борсук?

Де Ікачий хитрий замок
І таємний хід під ґанок

Іжакової оселі;
Де каміння й горді скелі?

Нами вихід заваліть,
Та й дітей тоді судіть,”

Вирік Лев, — „Але не так!...
Каже Лис, — нехай Іжак,

Коли зрадив, завинив,
Хай би честь оборонив!

А щоб зброю в нього взяти. —
Не вбивати, а йменувати

Треба в раду десятвох.
Двадцятьох чи тридцятьох.

Честь одержавши високу,
Він розм'якне й з свого боку

Зброю нам доручить сам,
Доведе, що він не хам

Та що він тверда тварина,
А не капосна людина.“

VI.

За хвилину хитрий Лис
Іжакові руку тис.

Іздував лице негорде
І чіпляв на шию орден.

— „Вчений мужу, цього разу
Ти не з царського наказу,

А від Ради Десятюх
Честь і шану маєш. Ох,

Хоч і жаль Слона — сірому,
Але жити го-новому

Зброя змушує твоя.
То якась лиха Змія

Вплутала дітей між нас.
Це страшне, це лютий час!

Сам ти знаєш: ця пропоза
Миру вічного загроза!

Б'є нас велич твого духа.
Але Рада все послуха,

Коли мовиш слово їй
Ну ж ходім туди мерщій!“

VII.

— Гу-гу-гу! — рвонуло в залі.
Їжака в туж мить зв'язали.

— Що, потворо клишонога,
Із людини твориш бога!?

Ну то як, ученя шкапо,
Помогли тобі багато

Твої підлі колючки?
Гей, беріть мерцій дрючки!

Глянь твої вже чортенята
Міцно зв'язані, багата

Тут вечеря буде нам.,
Ось вінець тоїм ділам.

Став Їжак тоді пророчить:
— „Годі світ увесь морочить,

Досі знали ви грабунки,
Війни-виплід злої думки.

Нині звір лихий — убивник
І сумирний звір — пустинник,

Кожне каже: „Мир і мир,
Мир уздовж і мир ушир.“

Що, потворо клишонога,
Із людини твориш бога?

Я ж казку: навшкереберть
Піде все, усьому смерть,

Якщо звір у цій годині
Не поступиться людяні.“

— „Що, що, що? Що він тут кряче?
Що ти тут вераєш, Їжаче?

Каже Лис, — за вбитих двох
Ось тобі“, — і в ніс торох!

Їжака, та й сам не писнув,
Перекинувсь, тут же й тріснув,

Бо Їжак, йдучи до змагу,
В атомову наснагу

Колючки натер доречно
Й став смертельно небезпечний.

Тим то Лис, торкнувшись раз
Їжака, мов свічка, згас.

— „Маєте, — Їжак сказав, —
Я ще вас не ображав!“

Тут зірвався рев і галас,
Цегла, камінь, лускіт палиць

— Впало все на Їжака.
Лев роалючено гука:

— „Щоб сконав назавжди блуд,
Дозволяю самосуд.“

Бийте в спину, у живіт!“...
— Їжакові меркнє світ...

Тут камінням розчавила

Їжака звіряча сила

Так на стійці людських прав
Мурдрий муж — Їжак сконав.

Але в час ції забави
Полягли й звірячі лави.

Всі, хто втіху злоби мав,
Їжака торкнувсь, — упав,

Мов підрізане стебельце,
Помирає з розриву серця.

Ще Гориля з буком пхалась,
Алеж тут ударив галас:

— „Стій но, стій, тварино ница!
Бачиш-час уже мириться! —

Лев гукнув, — щоб жити, не схнудти,
Миротворцем треба бути.

Щоб не видохувесь звір, —
Таки мусить бути мир!

Мир і буде, тільки треба
Ще дітей стягти до неба,

На гілляку їх мерщій,, —
Вирік Лев тут присуд свій.

Гордо пстягла Гориля
До останнього насилля,

Наче чорна змора лютана...
Ta минула дітям скрута —

Поки звірі всі гуртом
Поралися з Їжаком,

Поки Лі чутливе серце

З жаху мерло, Мирон скельце

Що його кусок забліс,
Межи пальцями затис,

Ліг він спиною до спини
Лі і каже: „Або згинем,

Або кинемось на штуки —
Визволяти скуті руки.,,

— Ай! кричала Лі від муки,
Коли з мотузом і руки

Різав склом Мирон, а втім
Тих же мук зазнав і він,

Бо обос так спішили.
Що з мотуазям рвали й жили.

Та розкувшися, веселі
Поспішили до оселі

Їжакову взяти зброю
Для останнього двобою.

Мирон повні дві кишені,
Лі у пелену й у жмені

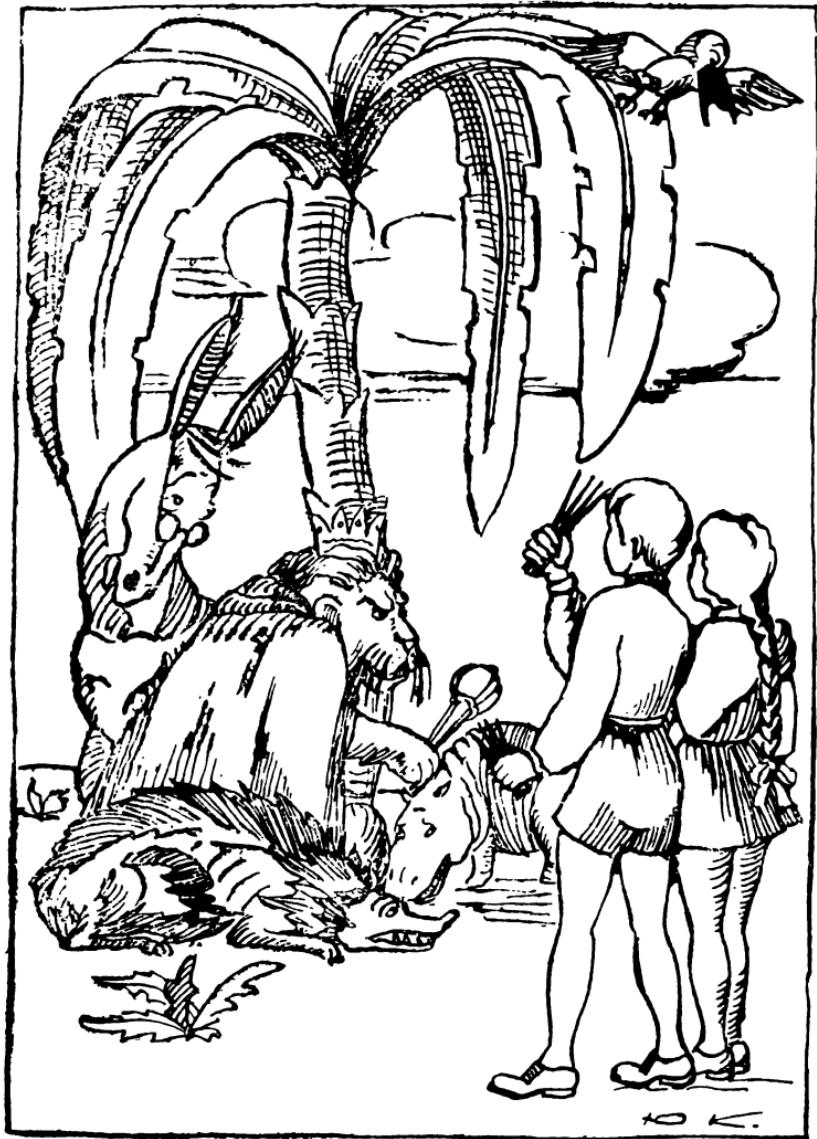
Колючик взяли вловіщих
І, не гаючись, тоді ще

Сміливо пішли і жваво
Проказати звірам право.

— Ну, просіть тепер пошади!
Вічний послух чи заглади?

Вибирайте, — кри... Мирон
Між ненавистю і миром!

Міг би я вас в порох стерти,

Вадрівши ж атомову зброю,
Знітися й не йшов до бою.

Та не хочу й звірам смерти...

Лев запінений, заїлий
Скочив тут, мов ошалілій.

Вадрівши ж атомову зброю,
Знітився й не йшов до бою!

— „Гоже, Леве, чи не гоже,
Все ж людина звіра зможе;

Звірство — це ж анахронізм,*)
— Лі сказала, — механізм,

Що Їжак побудував,
Став на захист людських прав.

Все, що добре, буде жити,
Все, що зло, вмирати, тужити.

На весні, як смуток зникне,
Коли птаство сміло крикне,

Ми перейдем воі країни,
А почнемо з України;

Край сварні кладем і згаді,
І жорстокості й загладі.

Це й борні людській вінець“
Та бо й казці тут кінедъ.

*) За старіле явище

Можна набути наступні книжки нашого видання:

Г. Голоскевич — Правописний словник	\$ 4.50
Є. Плужник — „Рівновага“ (посмертна збірка поезій)	„ 0.30
А. Лотоцький — „Княжа Слава“	„ 1.00
Проф. Л. Вітвицький — Городництво	„ 1.50
Проф. д р Білецький — „Історія Української Літератури“	„ 2.00
М. Коцюбинський — „Тіні забутих предків“	„ 0.30
М. Коцюбинський — „Фата Моргана“	„ 0.50
“ ” — „Інтермеццо“	„ 0.10
М. Орест — „Душа і Доля“	„ 0.30
О. прт. Михайлозький — Біблійний Богословський словник” стор. 450	„ 3.50
А. Орест — Правописний словник з на-голосами	„ 1.00
Український православний короткий молитовник	„ 0.10
Малий требник українською мовою	„ 2.50
Псалтир українською мовою	„ 1.00
Архієп. Ігорь — Закон Божий Стар. Заповіт (ілюстр.)	„ 0.80
А. Орел — Іжак-Миротворець, багато ілюстрована	„ 0.50
Ікони кольорові (формат 18 x 24 см): Різдво Христове, Благовіщення, Пре- свята Тройця, Воскресіння Господа Нашого Ісуса Христа, Вхід Господній до Єрусалиму	„ 0.25
I. Шклянка — Нова Початкова Читанка	„ 1.40
O. Пчілка — Взори Полтавських вишивок 10 кар.	„ 1.50
Замовлення й гроші просимо слати на адресу: Anton Bilous, P. O. Box 201, New York 2, N. Y.	

